made in china

de Cosmin Dragomir

De cînd ploua cu ciori, sătenii stăteau pe la casele lor. Doar temerarii, ceva mai ingenioşi decît restul, îşi construiseră umbrele de tablă şi se avîntau bravi, înfoindu-se în potopul negru, spre bufet. Acolo, îi aştepta - de obicei dormind- Vasile Cîrciumarul, care după două tentative nereuşite de a ajunge în casă, se cuibărise în local, în spatele barului, pe un precar aşternut din feţe de masă. Casa lui, în spatele bodegii la vreo douăzeci de metri, asurzise de atîtea strigăte ale nevesti-sii. Mîncarea i-o trimitea într-un cufăr vechi, moştenire de la Gheorghe, bunicul din partea unei mătuşi care îl şterpelise de la un prieten al cumnată-sii care îl prăduise de la turci în 77, la război. Nevasta, ca orice gospodină şi patroană, femeie dîrză şi bine mîncată, îl legase de căruciorul cu rulmenţi rămas prin pod, înlocuit de bicicleta cumpărată pentru Ionel cînd împlinise 15 ani.
Ionel era plecat. La oraş. La facultate. Să iasă inginer, dar nu mai ştiau nimic de el. O cioară grăsuţă se înfipsese direct în firul de telefon. Din acest motiv teancul de cartele se prăfuia nefolosit pe unul dintre rafturile din rîndul de jos, aflat la îndemînă. Şi doar ea îi spusese să nu le cumpere pe toate, că-s prea multe, că ce să facă cu ele, că nici Didina, de cînd s-a supărat cu nora-sa, nu mai sună la oraş, că ăştia-s zgîrciţi şi vorbesc numai cu taxă inversă, dar el nu şi nu şi nu, că au preţ bun, şi au să se vîndă, că Didina o să se împace acu de Paşte, ai să vezi, pe dracu am să văd fi-ţi-ar pielea întinsă pe gard de încăpăţînat ce eşti, că doar mi-a zis mama să nu te iau că nu eşti bun de nimic, că am nevoie de bărbat, nu de pisică în casă.
Adevărul e că pe Vasile soacra nu l-a avut niciodată la inimă şi mult a tras el încercînd să-i intre în graţii, dar scorpia o ţinea tot pe a ei, că nu face aia, că nici ailaltă, că n-a vopsit gardul, n-a reparat podul, n-a măturat curtea, n-a pus un ban deoparte pentru bătrîneţe, nu pentru ale lui, ci pentru ale ei, că n-or să aibă cu ce-o înmormînta şi că de asta şi-a cumpărat ea dinainte prosoape, batiste, plapumă, pernă, costum frumos ca de nuntă, pantofi de lac, arvunise chiar şi locul de veci şi luase cruce, doar anul, cînd o da Dumnezeu să fie, mai trebuie gravat, şi p-asta s-au dus banii, şi n-a avut de doctor şi medicamente şi o dor şalele şi nu s-a îndurat să se ducă la staţiune să facă băi de nămol, şi că o să moară mai devreme şi nici cu pămîntul n-a apucat să se obişnuiască.
Şi numai el ştia cîte pachete pusese la şofer pentru ea şi la cîte găini din cele bucălate le-a sucit gîtul şi cîte un cartuş de ţigări şi patru sticle de ţuică, din aia beton, nu de tescovină cum vinde la cîrciumă. Şi ascunse în şervet, la căldurică, lîngă cozonaci, numai bancnote noi pentru medicamente, de credea că zgribţuroaica face colecţii de flacoane.
Mîncarea îi venea la două zile, rece, sleită, că nevasta încerca să protejeze cufărul de ciori, doar la fiecare bucată cioară înfiptă săreau aşchii şi nu le aduna nimeni să le bage în sobă. Mîncarea avea gust de chiftele, chiar dacă nu le văzuse la faţă de vreo trei săptămîni, îşi înfipseră atît de bine mirosul în lemnul

masiv, încît zeama aia de flori de ghiveci, servită la două zile, te îmbia de cum deschideai capacul. Cel mai mult îi plăcuse supa de cactus, care părea într-adevăr sleită că de la ţepi sau dracu ştie de unde se făcuse piftie. Ţepii îi rodea la urmă, drept desert, dar nu pe de-a-ntregul să lase şi lui Grivei. Cîinele devenise deja atît de vegetarian că zgarda i se lăfăia în fundul cuştii, cu două numere mai mare decît capul atrofiat. Dar de fugit nu fugea, de frica ciorilor.

Şi tot ploua cu ciori. Oameni, animale, plante, ajunseră să se întrebe de unde atîta păsăret. În cîmp se înfipseseră una lîngă alta , mai dese ca grîul la semănat. Deja erau la al treilea rînd şi celor de jos le săriseră ochii, căci, cele de deasupra, neavînd unde să se înfigă, nu le rămăsese decît orificul acela despre care nu se cade să vorbim, iar cele ghinioniste care se aleseseră cu cîte un culcuş cald, la umbra unei aripi, se lingeau pe bot blestemînd.

Legat cu sfoară, cufărul se întorcea la stăpîna de drept, adăpostind farfuriile murdare, hîrtia cu băutura vîndută şi banii încasaţi, că nărodul e în stare, acu pe ploaia asta să cumpere şi costume de baie dacă vine unul cu preţ tentant şi gura mare. Da cine să vină, că nu văzuseră faţă de străin de cînd cu străinii ăia, străini-străini nu joacă, la costume, Mercedes blindat şi limbi străine, veniţi să cumpere teren aici în sat, cică pentru cercetări. Imediat după ce maşina se oprise, s-au deschis portierele şi nişte namile mascate, cu veste - ce veste! costume de-a-ntregul - anti-glonţ, că s-a constatat, asta au spus ei, că anti-glonţul poate fi folosit şi pe post de anti-cioară, şi s-au aşezat cîte doi, faţă în faţă de-a lungul cărării, şi vreo trei apăruţi pe trapă s-au întins ca sicriele pe umerii celorlalţi de-a latul, să adăpostească calea barosanilor. Ăla, de rămînea ultimul se rostogolea peste ceilalţi, simultan cu pasul şefului, ca nu cumva să zăbovească, că timpul e litri de ţuică, aşa cum vine vorba prin sat. Tactica asta, cu rostogolitul, cică e învăţată de la egipteni, hă, hă, din timpuri străvechi, dar pentru că la ei, încă dinainte de ploaie, televiziunea prin cablu ajungea din două în două zile, ca mîncarea lui Vasile , şi atunci numai firimituri amestecate, de nu mai ştiai care e ştire, care crimă în telenovele, care doarme la mijlocul terenului, care în parlament, habar nu aveau, şi din cauza asta costumaţii i-au zis că preţul e prea mare, că el nu ştie cît s-a făcut barilul, cît a scăzut valuta sau a la un combinat, parcă, cu un nume încîlcit, şi că sunt înapoiaţi.

Vasile se gîndi el ce se gîndi şi constată că pămîntul, nămolit de pene, ciocuri şi gheare, degradabile greu, nu foloseşte la nimic, şi-l vîndu. Nu pe tot, doar vreo trei hectare din cele patru cîte avea, dar cu cauză, că aşa a zis unul că poate face contract cu cauză: să îi aducă în contul pămîntului ţuică şi bere de la oraş. Poate şi cîteva pachete de ţigări cu filtru. Apoi toată ceata, urmînd ritualul de la început, urcă în maşină şi plecă.

Dacă nu ar fi existat şi un martor ocular, acest individ care mi-a povestit toată tărăşenia, probabil că nimeni nu s-ar fi întrebat cum de au încăput atîţia inşi în automobil, însă cum nici noi nu vrem să ne băgăm nasul prea tare în istorioară nu ne vom întreba.

După ce plecaseră, Vasile îşi plesni fruntea cu palma groasă, vineţie, zgîriindu-şi fruntea cu unghiile netăiate de atîta timp. Al dracu’ să fiu dacă nu-s dobitoc, şi doar îmi tot zice muierea de cînd ne-am luat şi eu tot n-o cred, însă pare-mi-se că are dreptate.

Aşadar, se agăţă de această idee şi începu să bată camera localului cotind brusc pe lîngă mese, cît mai aproape de colţurile lor, încercînd să se rănească, dar ocolindu-le în ultimul moment, doar doar la un moment dat şi-ar pierde echilibrul şi se va pedepsi pentru nerozie cu o rană de toată frumuseţea. Adîncit în jocul ăsta, nici nu-şi dădu seama cînd gîndurile i se transformară în cuvinte. Pronunţîndu-le apăsat, cadenţate ca un marş învăţat în cătănie: Vasile Prostu, Vasile Prostu, Vasile Prostu zburdau în monotonia nici unui client.
Pe la al o sută treizeci şi şaptelea Vasile Prostu, uşa cîrciumii se deschise şi, abia strecurîndu-şi umbrela masivă prin deschizătura îngustă, cei doi indivizi, eroi, ce se încumetaseră să vină pînă aici, începură să se scuture după ploaie. Îşi frecară cu putere cizmele înalte pline de pene şi sînge de carpeta plină de pene şi sînge. Pe la al o sută patruzeci şi cincilea Vasile Prostu, Vasile realiză că nu mai e singur.
- Ce-ai mă?, îl întrebă unul dintre muşterii, cel mai înalt şi cam slăbănog pentru un ţăran muncit.
- Eu, nimic. Ce…ce să am? Arăt de parcă aş avea ceva?
- Păi ce tot îndrugi acolo, vasile prostu, vasile prostu?
- A! Da ce, vorbeam cu voce tare?
- Îhî!
- Las că vă spun acuşica, dar staţi la o masă. Vă aduc ceva?
- Nu-i nevoie, avem noi, de acasă. Din aia bună, nu poşircă de-a ta. Tu adu trei pahare, că îţi fac şi ţie cinste. Ăsta de vorbise fusese pe timpuri impiegat la oraş. După mişcări părea cam leneş şi pe deasupra era şi urît. Avea faţa ciupită de vărsat, capul cam mare sprijinit pe un gît şubred, lung, osos, de îi ieşea mărul lui Adam aşa de mult în faţă, că, dacă s-ar fi chinuit, ar fi putut să şi-l vadă.
- Pe dracu poşircă, naiba să vă ia de moftangii. După ce că v-o dau ieftin tot voi cîrtiţi. Ar trebui să o pun la un preţ să vă usture şi fundul, nu numai stomacul. Lasă, n-aveţi voi aer să vedeţi ce bunătate vine. Am dat comandă. Mîine, poimîine apare. Să vă lingeţi pe bot nu alta. Şapte stele vă dă tăticu, de n-a văzut satul ăsta de cînd e el.
- Şi unde ai comandat aşa minunăţie mă Vasile, că telefonul nu merge, şi de la oraş nici gînd să se-ncumete să vie careva. Că doar nu-s smintiţi să le stea gîndul la Vasile cîrciumarul, că n-are el băutură la bufet.
- Ba au venit. Şi încă ce oameni au venit. La costume, maşină şi bodyguarzi.
- Vezi mă că îţi creşte nasul. Lasă-ne cu prostiile şi mai bine spune-ne de ce te blestemi.
- Păi nu mă blestem, doar mă ocăram.
- Da, da, în fine, cum vrei tu. Dar de ce?
- Păi din cauza lor. Că au venit aici să cumpere teren şi eu le-am vîndut, la preţ bun nu glumă, că au zis şi ei că se păcălesc, şi, să ştiţi, că-s oameni deştepţi şi cu carte, nu alde voi, mi-au zis şi de egipteni şi de altele şi am făcut şi contract cu cauză.
- Cu ce mă?
- Cu cauză.
- Clauză. C.L.A.U.Z.Ă.. Nu cauză.
- Aşa o fi, cu, cum îi zice?

- Clauză
- Cu d'aia, să-mi aducă în cont băutură de la oraş pentru cîrciumă.
- Bun, bun. Bravos. Şi de ce eşti prost?
- Sunt. Cum să nu fiu. Că am uitat să îi întreb de Ionel şi dacă pe la ei pe acolo tot aşa...plouă cu ciori.
- Da cu ce ai vrea să plouă, cu vrăbii te pomeni. Ce ei sunt mai ai dracu sau cum? Nu tot oameni şi ei? Nu tot carne şi oase?
- Şi de unde, mă rog, ştii tu că plouă şi la oraş?
- Păi, n-a plecat domn' primar şi a zis că, dacă acolo nu plouă, vine cu ajutoare, şi nu vezi să nu s-a întors? Sigur n-a putut să vie, că venea, că-i serios şi nu l-a votat lumea pe ochi frumoşi să-l facă prim gospodar în sat.
- Da oare prin alte locuri tot aşa plouă cu ciori?
- Adică pe unde...
- Prin lume, pe la străini...
- Şi noi de unde să ştim, măi Vasile. Nici TV-ul nu merge, şi nu am auzit nici zodiacul şi pe Didina, să ne dea în bobi, nu o găsim, că s-a închis în casă. Zice că asta e de la Dumnezeu şi că acu vine Sfîrşitul. O fi plouînd, cine ştie, doar n-om fi numai noi păcătoşi.

De dragul discuţiei, slăbănogul mai turnă cîte un rînd.

- Noroc, noi să fim sănătoşi!
- Dar de ce ţii aşa de mult să ştii dacă plouă pe acolo? Îţi arde de capra vecinului acu, nu ai destule pe cap?
- Mă, voi nu vă daţi seama? Uite, acum mă gîndesc bine, şi rău făcui că am dat terenul ăla. Orb am fost bată-mă Dumnezeu să mă bată.

Cei doi primiră întrebarea aşa cum se cuvine şi se puseră pe gîndit. Vasile bătea nervos darabana pe scîndura şlefuită de atîtea coate. Cîte petice or fi cusut nevestele de a ajuns lemnul aşa lucios?, se întrebă în gînd. Scutură apoi capul, vrînd să se lepede de astfel de întrebări neimportante. Lăsă masa în pace şi îşi duse mîna la gură astupînd-o: Vasile prostu, Vasile prostu, Vasile prostu şi rînji satisfăcut. Vorbele nu puteau ieşi din cauza paravanului cu cinci degete. Era mîndru de el, şi pentru a nu pierde momentul, şi-l însemnă cu un chicotit scurt.